

Egy hónap...

2010-05-25

Már egy hónapja, hogy mamáéknál vagyunk. Apa pedig már egy hete hazament. Nem könnyű felfogni nekem, hogy apa hová ment és miért, de próbálkozok. Megértettem, hogy a munkája miatt kellett visszamennie repülővel, de nem értem, miért is nem jön vissza estére ugyancsak repülővel. A nap folyamán jól szórakozok, ritkán jut eszembe, de este mindig emlegetem apát.

Délelőttönként óvodában vagyok. Ott reggelizek és ebédelek. Anya minden reggel megígéri, hogy ebéd után jön értem, és nem pánikolok, hanem bemegyek a csoportba játszani, tanulni. Hiányoztam pár napot, mert sikerült összeszednem valami vírust, ami nagy lázzal és köhögéssel járt. Ezúttal (első alkalom) szerencsére nem jelentkezett a nehézkes légzés, a hörghurut. Igaz, hogy voltunk Parajdon, és már huzamosabb ideje sólámpát használunk a szobában. Nem akarom elkiabálni, mert egyáltalán nem hiányzik a betegség...

Az oviból hazaérve nagyokat alszok, majd délután kezdődik az újabb móka: többnyire tatával szoktam elmenni sétálni vagy játszótérre játszani. Ilyenkor általában jön velünk Reni barátnőm is, ha éppen végzett a tanulással. Reni már másodikos, de jól megértjük egymást (- én főnökösödök).

Az ovi nagy mértékben befolyásolta az életemet, jóban és rosszban egyaránt. Bekerültem közösségbe, s ezáltal megtapasztaltam, hogy a többi gyerek is a kijelölt helyen végzi el a dolgát, és nemcsak akkor, amikor kedve tartja, hanem, amikor szükség van rá. Az óvoda előtti időszakban csak akkor szóltam, ha pisilni kellett, de néha még akkor sem. A nagyobb dolgomról pedig nem is szóltam, s amikor pedig anya észrevette, hogy miben sántikálok, akkor letagadtam. Az oviban pedig az első héten csak egy nap történt baleset, akkor pedig egy nap kétszer is ... DE... kipp-kopp...A múlt hét balesetmentesen telt el az oviban és otthon egyaránt...Sőt, most már a nagy dolgomat sem a pelusba csomagolom. Hipp-hipp-hurrá....

Említettem, hogy negatívumok is akadtak...Igaz, nem súlyosak, de mégis...Eddig levesekkel nem ettem kenyeret, most igen...A kenyeret csak törtem, most meg harapom...Éééés...új szavakkal bővült a szóincsem anya nagy öröme, mint pl. "hej", "eztet", "aztot". Mindezt a közösség hozta magával, mert az óvónénik biztosan nem "hejgetnek".

Ma pedig egy ilyen szép kis pillangót készítettem:

A déli pihenő előtt kértem a pillangót, hogy pusziljam meg. Anya, amikor hozta be a szobába, megkérdeztem: "Jól megragadt?"